

Lemurun Şanslı Yaprağı

Ebru Mina TOMURCUK

Lemurun Şanslı Yaprağı

Ebru Mina TOMURCUK

Yemyeşil bir ormanda, Lilo adında küçük bir lemur yüksek bir ağaçta yaşıyordu. Yumuşak gri tüyleri, kehribar rengi gözlerinin çevresinde koyu lekeler olan beyaz bir yüzü ve uzun, halkalı bir kuyruğu vardı. Bir sabah, bir derenin yakınında oynarken parlak yeşil bir yaprak buldu. Yaprak pürüzsüz ve parlaktı. 'Bu şanslı bir yaprak,' diye fısıldadı. Yaprığı kulağının arkasına sıkıştırdı ve içinde sıcak bir ışık hissetti.

Lilo yaprağı her yere yanında götürdü. Onun kendisine şans getirdiğine inanıyordu. Yüksek dallara tırmandığında cesaret bulmak için yaprağa dokunuyordu. Tatlı meyve ararken onu usulca okşuyordu. Yaprak ona güvende ve cesur hissettiriyordu. Ama içten içe Lilo hâlâ çekingen küçük bir lemurdu. Sık sık diğer hayvanların oyunlarını uzaktan izler, onlara katılmayı hayal ederdi.

Güneşli bir gün, ormana yeni bir hayvan geldi. Adı Tilly olan bir tenrekti. Sırtında kahverengi ve ten rengi dikenli tüyler, ten rengi bir karnı ve kısa bıyıklı sivri bir burnu vardı. Tilly neşeli ve arkadaş canlısıydı. 'Merhaba!' dedi. 'Benimle şu ağaca tırmanmak ister misin?' Lilo tereddüt etti. Yaprağına dokundu. 'Tamam,' dedi yumuşak bir sesle. Birlikte tırmanmaya başladılar.

Tilly, Lilo'ya narin patileriyle ağaç kabuğunu nasıl kavrayacağını gösterdi. 'Yapabilirsin!' diye tezahürat yaptı. Lilo hiç olmadığı kadar yükseğe tırmandı. Kalbi hızlı çarpıyordu ama gurur duyuyordu. Tepede olgun incirler buldular. 'Paylaşalım,' dedi Tilly. Lilo büyük bir incir kopardı ve yarısını Tilly'ye verdi. Yiyip güldüler. Lilo düşme endişesini unuttu. Çok eğleniyordu.

Ertesi gün Tilly, Lilo'yu küçük bir derenin üzerinden atlamaya davet etti. Lilo suya baktı ve korktu. Yaprığına dokundu. 'Ya kayarsam?' diye sordu. Tilly gülümsedi. 'Birlikte yapacağız. Ben önden gideceğim, sen de arkamdan gel.' Zarifçe atladı. Lilo derin bir nefes aldı ve atladı. Karşı tarafa güvenle indi. 'Başardım!' diye bağırdı. Tilly patilerini çırpı.

Her gün Lilo yeni bir şey denedi. Daha yükseğe tırmandı, daha uzağa atladı ve ormanın daha derinlerini keşfetti. Tilly her zaman oradaydı, onu cesaretlendiriyordu. 'Daha da cesur oluyorsun!' dedi. Lilo hâlâ şans için yaprağına dokunuyordu ama kendi patilerine de güvenmeye başlamıştı. Dallarda dengede durmayı ve gizli meyveleri bulmayı öğrendi. Orman artık daha büyük ve daha dostça geliyordu.

Bir öğleden sonra ağaçların arasından güçlü bir rüzgâr esti. Vuuu! Şanslı yaprak Lilo'nun kulağından uçtu. 'Olamaz!' diye bağırdı Lilo. Yaprığın yuvarlanıp uzaklaşmasını izledi. Endişeli ve korkmuş hissetti. 'Şansım gitti!' diye sızlandı. Tilly hemen yanına koştu. 'Sorun değil,' dedi yumuşakça. 'Yaprağa ihtiyacın yok. Kendi cesaretin var.' Ama Lilo o kadar emin değildi.

Lilo bir dalda oturdu, üzgün hissediyordu. Tilly yanına oturdu. 'Yüksek ağaca tırmandığın zamanı hatırlıyor musun?' diye sordu. 'Onu sen yaptın. Dereden atladığın zamanı hatırlıyor musun? Onu da sen yaptın.' Lilo bunu düşündü. O şeyleri gerçekten kendisi yapmıştı. Yaprak sadece bir yapraktı. Tilly gülümsedi. 'Gerçek şansın çaban. Ve ben yardım etmek için buradayım.' Lilo biraz daha iyi hissetti.

Tilly, büyük ve sulu bir mango olan yüksek bir dalı işaret etti. 'Şu mangoyu birlikte alalım,' dedi. Lilo yukarı baktı. Çok yüksekti. Derin bir nefes aldı. 'Tamam,' dedi. Tırmanmaya başladı. Patileri sağlamdı. Yaprığı yoktu ama Tilly'nin cesaretlendirmesi vardı. Adım adım, giderek daha yükseğe tırmandı. Sonunda mangoya ulaştı!

Lilo mangoyu kopardı ve aşağı indi. Tilly ile paylaştılar. 'Yaprak olmadan başardın!' diye tezahürat yaptı Tilly. Lilo gülümsedi. Gururlu ve mutlu hissetti. 'Sanırım başardım,' dedi. O günden sonra Lilo yeni şeyleri yaprağa ihtiyaç duymadan denedi. Bazen hâlâ korkuyordu ama Tilly'nin sözlerini hatırlıyordu. Her denemeyle özgüveni arttı.

Bir gün Lilo yerde başka bir yaprak buldu. Tıpkı ilki gibi parlak ve yeşildi. Yaprığı aldı ve ona baktı. Sonra gülümsedi ve bıraktı. 'Şansa ihtiyacım yok,' dedi. 'Çabam ve iyi bir arkadaşım var.' Tilly ona sarıldı. 'Doğru,' dedi. Bütün öğleden sonra birlikte oynadılar, güldüler ve keşfe çıktılar.

Lilo ve Tilly en iyi arkadaş oldular. Meyve paylaştılar, ağaçlara tırmandılar ve derelerin üzerinden atladılar. Lilo artık kötü şans için endişelenmiyordu. Önemli olanın elinden geleni yapmak olduğunu biliyordu. Ve Tilly'nin her zaman onu cesaretlendirmek için orada olacağını biliyordu. Orman maceralarla doluydu ve Lilo hepsine hazırды.

Bazen Lilo diğerk küçük hayvanlara şanslı yaprağını anlatırdı. 'Aslında sihirli değildi,' derdi. 'Sihir başından beri içimdeydi. Ve arkadaşım Tilly'de.' Diğer hayvanlar dinler ve gülümserlerdi. Özgüvenin şans tılsımlarından değil, denemekten geldiğini öğrendiler. Lilo hikâyesini paylaşmaktan mutlu oluyordu.

Lilo ve Tilly ormanı keşfetmeye devam ettiler. Yeni patikalar keşfettiler ve yeni arkadaşlar edindiler. Lilo tırmanıp oynarken halkalı kuyruğu sevinçle sallanıyordu. Hâlâ küçük bir lemurdu ama cesur ve özgüvenliydi. Ve şanslı yaprağın dersini hep hatırlıyordu: gerçek şans çaba ve dostluktur.

Geceleri Lilo halkalı kuyruğunu etrafına sararak yuvasında kıvrılırdı. Gününü düşünürdü. Yüksek bir ağaca tırmanmış, tatlı bir meyve paylaşmış ve bir arkadaşına yardım etmişti. Şanslı hissetmek için bir yaprağa ihtiyacı yoktu. Şanslı hissediyordu çünkü elinden geleni yapmıştı. Ve Tilly'si vardı. Yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Ertesi sabah Lilo yeni maceralara hazır uyandı. Ormana baktı ve heyecanlandı. Zorluklar olacağını biliyordu ama onlarla yüzleşebileceğini de biliyordu. Tilly yanında ve çabası kalbinde, Lilo her şeye hazırdı. Ve gerçek şansın içinden geldiğini biliyordu.